

Beverratten

*Overgenomen uit het Technisch Maandblad voor Gemeentereiniging,
Vervoerswezen en Ontsmetting — 1955, no. 5*

Enige maanden geleden werd door een groenten- en fruitkweker aan de rand der stad de hulp van de ontsmettingsdienst ingeroepen, omdat deze zeer veel last had van beverratten.

Deze beverratten werden destijds gefokt in de nabijheid van het bedrijf van de kweker. Enige exemplaren zijn waarschijnlijk ontsnapt, leefden in vrijheid en vermenigvuldigden zich snel. Zij hadden holen gegraven tussen de boomwortels en zelfs onder de fundamenten van een schuur. De muren werden geheel ondergraven, gingen scheuren en de vloer van de opslagplaats zakte zelfs weg.

Het voedsel van de beverratten, dat bestaat uit groenvoer, kool, koolrapen, aardappelen en wortelen, was daar in ruime mate te vinden. Iedere dag op precies dezelfde tijd kwamen enige beverratten, oude en jonge, zich voeden. De klok kon er op gelijk worden gezet.

De kweker had een grote val uitgezet en deze met een touw aan een paal vastgebonden. De val stond op de looppaden der beverratten, aan de kant van het water en als aas diende een wortel, het meest in trek zijnde voedsel van deze dieren.

Op zekere avond om 8 uur, precies de tijd dat zij zich meestal gingen voeden, hoorde de kweker geschreeuw en er bleek een zeer groot exemplaar in de val te zitten. De kweker heeft toen met ware doodsverachting de val met beverrat onder water gehouden. Eerst na 25 minuten was het dier dood. Als men nagaat dat deze beverrat 9 kg woog, kan men zich wel indenken welk een karwei dat was.

Ook heeft men getracht met een jachtgeweer de beverratten te doden, maar nadat één exemplaar was aangeschoten, kreeg men geen kans meer.

Nadat de hulp van de Ontsmettingsdienst was ingeroepen, werd het met diverse soorten rattengif geprobeerd, hetgeen niet werd aangeraakt. Ook werden de looppaden met decumarin-derivaat-poeder bestrooid, evenwel zonder resultaat.

Hierna werd de hulp van de Plantenziektkundige Dienst te Wageningen ingeroepen, welke instantie gaarne wilde komen, daar er meer klachten over beverratten waren binnengekomen. Genoemde dienst deelde mede dat men na de vorstperiode zou komen, om te trachten de ratten te verdelen, maar dat men ook daar nog niet wist, welke maatregelen genomen moesten worden.

Evenwel ging de kweker in samenwerking met mijn dienst voort om te trachten deze beesten uit te roeien.

In de schuur vond men aangevreten aardappelen, welke daar waren opgeslagen. Deze aardappelen werden nu in ruime mate met decumarin-derivaat-poeder bestrooid en hiervan werd door de beverratten geregeld gegeten. De eerste dag na het eten van deze aardappelen, waren de uitwerpselen normaal. De daaropvolgende dagen werden deze steeds dunner en na de vierde dag was het bloed.

Hierna bleven de beverratten weg, waaruit dus kan worden afgeleid dat deze methode effect heeft gesorteerd. Dode beverratten zijn echter niet aangetroffen.

Men kan hieruit concluderen dat de bestrijding met decumarin-derivaat-poeder mogelijk is, maar het wil mij voorkomen, dat de gevolgde methode alleen doeltreffend is, als er geen verse planten zijn en de beverratten zich moeten voeden met plantaardig lokaas, hetwelk steeds weer moet worden bestrooid met decumarin-derivaat-poeder.

Leeuwarden, febr. '55

G. Bakker.